

Uden Haab

Solen alt synker, Bølgerne gaae,
Luftningen hvisker i Siv og Straa;
Havmanden sidder paa Steen ved Strand,
Slaaer paa sin Harpe med hviden Haand.
Slaaer paa sin Harpes gyldne Næt, –
Skoven den holder sit Aandedræt,
Fuglene tie; men Bølgens Klang
Blander sig ømt med hans søde Sang.
Jomfruen lytter paa Blomsterbred,
Hjertet det banker uroligt derved,
Hemmeligt, sødt hendes Rosenkind
Kysset af Aftenens sukkende Vind.
Øjnenes Stjerner i Taage staae,
Foden, fortryllet, ej mægter at gaae,
Brat dog hun presser sin Haand mod Bryst,
Hefligt, med Suk hun hæver sin Røst:
»Havmand! skøn Havmand! Din Sang er sød,
Dejligt den tidt for mit Øre lød;
Havmand! skøn Havmand! kom vel i Hu:
Salig vorder dog *aldrig* Du!«
»*Aldrig*« – gjentoned fra Skov og Vang,
Flux forstummed den venlige Sang;
Stille han sank i sin Vugge vaad,
Dybet kun hørte hans bittre Graad.